

לפרשת שלח (1)

א. במצות אלהים שולח משה מרגלים אל הארץ המובטחת. בשובם מן הסיור, מתארים נציגי העם את נפלאות הארץ, אך מבטאים גם את חששם הכבד מפני המפגש עם היושבים בה. כעונש על ההיסוס והפחד מן הכניסה לארץ, מאריך אלהים את המסע במדבר בארבעים שנה.

ב. ויצאו דבת הארץ, אשר תרו אתה, אל-בני ישראל, לאמר: הארץ אשר עברנו בה לתור אתה, ארץ אכלת יושביה הוא, וכל-העם אשר-ראינו בתוכה, אנשי מדות. ושמם ראינו, את-הנפילים בני ענק--מן-הנפילים; ונהי בעינינו כחגבים, וכן היינו בעיניהם. [במדבר יג, 32 - 33]

ג. על אלה הנודדים עם רוחות המדבר מאימת הארץ הדשנה והבוטחת. על אלה שעניהם עצומות בחלום, מאיים אורה המסנוור של המציאות. על אלה הרגילים בקושי ובכאב, מאיימים היופי והנועם של האהבה.

ד. נסיון / לאה גולדברג

לך נשבעתי, אל עליון,
ולא אדע האקים:
איה אעמד בנסיון
נסיון האושר השלם.

איכה תכיל עיני האור?
ידי רפות, ידי הזזות -
איכה אשא ולא אשבור
שמחה קזאת, ברכה קזאת?

מכובד עול איה לא אפול,
איה לפניך אתיצב
זקופה, גדולה, נושאת בעל
של אושר אנושי שלו.